

considered by us not as independent threat of economic safety but as the catalyst of threats of economic safety of the institutional environment that allows to reveal among factors of preservation of an inefficiency of the institutional environment effect of blocking of institutional innovations and dependence on previous development and promotes working out of the effective mechanism of counteraction to these destructive factors focused on the resolution of conflict between objectivity of economic processes and their standard fastening within the limits of the corresponding state policy, the economic safety directed on maintenance.

Thus, it is proved that as a result of complex realisation of the actions directed on increase of efficiency of an institutional and corporate business environment, based at the generated high level of economic ethics of individuals, achievement of the purpose of minimisation of shadow transaction in all forms and display spheres, at all levels of economy will be possible.

The literature:

1. Bodrunov S., Plotnikov V., Vertakova Y. Technological Development as a Factor of Ensuring the National Security // Proceedings of the 30th International Business Information Management Association Conference - Vision 2020: Sustainable Economic development, Innovation Management, and Global Growth, 8-9 November 2017, Madrid, Spain. pp. 2666-2674.
2. Choi J.P., Thum M. Corruption And The Shadow Economy, International Economic Review. 2005. № 46(3). pp. 817-836.
3. Golovko M.V. Influence of institutional transformations on the choice of mechanisms for ensuring economic development and security of nuclear power engineering enterprises / M.V. Golovko, V.A. Rudenko, N.I. Krivoshlikov // Espacios. 2018. T. 39. № 31. pp. 28-42.
4. Golovko M.V. Social Entrepreneurship as A Promising Way to Economic Security / M.V. Golovko, S.P. Agapova, A.V. Antsibor // International journal of applied exercise physiology. 2019. T. 8. Vol 2.1. Special vol: SI. pp. 539-548.
5. Plotnikov V., Rodina V. Approach to information support and ensure the implementation of PR-activities of the state industrial policy // Proceedings of the 28th International Business Information Management Association Conference - Vision 2020: Innovation Management, Development sustainability, and Competitive Economic Growth, 2017. pp. 1124-1132.

Крушельницький М., к. е. н,
ННЦ «Інститут аграрної економіки»,
м. Київ, Україна

РЕГУЛЮВАННЯ СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ В СИСТЕМІ ІНСТИТУЦІОНАЛЬНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ АГРАРНОЇ СФЕРИ ЕКОНОМІКИ

Вступ. Розвинуті країни на сучасному етапі ринкових відносин використовують різноманітні методичні підходи до регулювання економіки, зокрема щодо соціально-економічної відповідальності в аграрній сфері, що є фундаментальною основою розвитку країн і підвищення рівня життя всіх верств населення. Держава повинна створити таке середовище для сільськогосподарських підприємств, при якому вони будуть зацікавлені у підвищенні рівня соціально-економічного становища села.

Основний текст. Регулювання як економічна категорія є комплексом засобів та методів цілеспрямованого впливу відповідного інституту, суб'єкта на об'єкт, з ціллю його стабілізації та розвитку.

Об'єкти мають властивості до саморегулювання, на них також впливають внутрішні та зовнішні чинники, що в результаті відображається на рівновазі. Щоб це відображення було ефективним, виникає необхідність застосування відповідного зовнішнього регулювання чи управління.

Регулювання соціально-економічної відповідальності в аграрній сфері доцільно класифікувати наступним чином: державне регулювання, громадське регулювання, самоврядне регулювання, ринково-інституційне регулювання.

Регулювання соціально-економічної відповідальності в аграрній сфері складає собою складний механізм організаційного, законодавчого, адміністративного, соціального та економічного впливу на різного роду відносини. Важливою складовою механізму державного регулювання в аграрній сфері є фінансове забезпечення розвитку українського села. Державне регулювання соціально-економічної відповідальності в аграрній сфері проводиться, базуючись на відповідних принципах: соціальних, економічних, нормативно-правових та аксіологічних (ціннісних).

Державне регулювання соціально-економічної відповідальності в аграрній сфері буде максимально ефективним, якщо в його основу буде закладено:

- захист економічних інтересів сільськогосподарських підприємств;
- підвищення виробничого потенціалу виробників сільськогосподарської продукції;
- чіткість, прозорість, гнучкість та ефективність аграрної політики;
- забезпечення стабільного функціонування і розвитку соціальної інфраструктури [1].

Державне регулювання соціально-економічної відповідальності сконцентроване на вирішенні таких завдань: забезпечення повноцінної роботи ринкової економіки; забезпечення балансу між соціальними та економічними показниками діяльності сільськогосподарських підприємств. Соціальна та економічна політики мають діяти з метою забезпечення повноцінного функціонування соціально спрямованого ринкового господарства.

На сьогодні показниками, що характеризують результати соціально-економічної відповідальності в аграрній сфері, є: зайнятість населення; рівень доходів домогосподарств; соціальний захист суспільства; кількість закладів соціальної інфраструктури; демографічна ситуація; соціальне партнерство; середньомісячна оплата праці; відрахування на соціальні заходи; орендна плата.

Державне регулювання соціально-економічної відповідальності в аграрній сфері дає можливість забезпечити гармонійні відносини між державою, суспільством та учасниками ринку. Держава формує економічне і інституційно-правове середовище, через запровадження наступних заходів:

- прийняття програм підтримки і національної законодавчої бази;
- організація підтримки виробників;
- формування необхідної інституційної бази з метою адекватного розвитку економіки;

- формування ринкової політики на основі пріоритетів у розвитку економіки [2].

Державна аграрна політика складається з сукупності економічних, правових та організаційних заходів, основне завдання яких полягає в розв'язанні соціальних проблем села, підвищенні ефективності функціонування сільського господарства, забезпеченні сталого та комплексного розвитку українського села. Передбачає досягнення таких завдань: перетворення сільського господарства на конкурентоспроможну, продуктивну сферу економіки; гарантування продовольчої безпеки держави; збереження та захист села, як носія української духовності та культури нації; вирішення соціальних і економічних проблем села та його розвиток [3].

На сьогодні соціально-економічне становище по всій державі в аграрній сфері погіршується і є незадовільним.

Державні органи управління аграрною сферою не змогли переорієнтувати діяльність сільськогосподарських підприємств на умови ринку [3]. Система державного управління сільського господарства складається з відповідних елементів (рис. 1).

Рис. 1. Елементи системи державного управління аграрною сферою

Джерело: узагальнено автором на основі [3].

Висновки та пропозиції. Важливим завданням інституційних змін в аграрній економіці є удосконалення ринкових інститутів, реструктуризація інституційних основ користування землею та володіння нею.

На нашу думку, впливовим фактором розвитку сільського господарства нашої держави є забезпечення продуктивного регулювання соціально-економічної відповідальності в аграрній сфері. Невирішеним залишається питання розвитку села, адже життя сільського населення значною мірою залежить від розвитку галузі сільського господарства.

Використана література:

1. Цимбалюк І., Риковська Л. Теоретичний аналіз сутності та складників дефініції «аграрна сфера». *Економічний часопис Східноєвропейського національного університету імені*

Лесі України. 2017. № 4. С. 13-19. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/echcenu_2017_4_4

2. Супрун О. М. Інституційні фактори та механізми регулювання аграрного виробництва й ринку. *Вісник Полтавської державної аграрної академії*. 2011. № 4. С. 131-135.

3. Щербина С. В. Інституціональні засади державного управління аграрним сектором України в контексті євроінтеграції. *Державне управління: теорія та практика*. 2014. № 2. С. 20-26. URL: http://nbuv.gov.ua/j-pdf/Dutp_2014_2_5.pdf

Литвишко Л., к.е.н, доц.

Національний транспортний університет,
м.Київ, Україна

Компанець К., к.е.н, доц.

Київський національний торговельно – економічний університет
м.Київ, Україна

Артемчук В., старший викладач

Національний транспортний університет,
м.Київ, Україна

КОРПОРАТИВНО - СОЦІАЛЬНА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ БІЗНЕСУ ЯК СКЛАДОВА ДОСЯГНЕННЯ ЦІЛЕЙ СТАЛОГО РОЗВИТКУ

В умовах зростання конкуренції на українському ринку, розвитку українського бізнесу та подальшої інтеграції до світової економічної системи, перед вітчизняними підприємствами постає вирішення нових завдань, які пов'язані з активізацією процесів у сфері соціальної та корпоративної відповідальності в Україні.

Соціальна відповідальність бізнесу передбачає відповідальне ставлення будь-якої компанії до свого продукту або послуги, до споживачів, працівників, партнерів; активна соціальна позиція компанії, що полягає в гармонійному співіснуванні, взаємодії та постійному діалозі із суспільством, участі у вирішенні найгостріших соціальних проблем [1].

Соціальна відповідальність бізнесу:

- сприяє сталому розвитку, у тому числі здоров'ю і добробуту суспільства;
- зважає на очікування зацікавлених сторін;
- відповідає чинному законодавству і міжнародним нормам поведінки;
- інтегрована у діяльність організації та практикується в її відносинах [1; 2].

Бізнес не може діяти ізольовано від суспільства, оскільки він сам є частиною соціуму. Від діяльності підприємств багато в чому залежить стан природного середовища, якість споживчих товарів тощо. Соціальна спрямованість бізнесу буде більше фективною та мати системний характер, якщо соціальна відповідальність бізнесу буде включена у стратегію управління підприємством.

«Бізнес не буде процвітати, доки не процвітатимуть люди та планета, тому важливим є забезпечення того, щоб світ йшов до досягнення основних цілей сталого розвитку (ЦСР)» [2].

Так, у 2015 році на 70-й сесії Генеральної Асамблеї ООН, 193 країнами - членами ООН, у тому числі Україною було схвалено «План дій для людей, планети та процвітання» до 2030 року, що включає 17 Цілей сталого розвитку, до